

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28.01.1994, sp. zn. 3 To 98/93, ECLI:CZ:VSPH:1994:3.TO.98.1993.1

Číslo: 44/1994

Právní věta: I. Při rozhodování o výkonu rozsudku cizozemského soudu podle 384d tr. ř. není z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen podle 30 odst. 2 tr. ř. soudce, který vzal odsouzeného do vazby podle 384c tr. ř.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 28.01.1994

Spisová značka: 3 To 98/93

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Vyloučení orgánů činných v trestním řízení

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 44/I

I. Při rozhodování o výkonu rozsudku cizozemského soudu podle § 384d tr. ř. není z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen podle § 30 odst. 2 tr. ř. soudce, který vzal odsouzeného do vazby podle § 384c tr. ř.

(Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 1. 1994 sp. zn. [3 To 98/93](#))

K odvolání krajského státního zástupce v Plzni a odsouzeného zrušil Vrchní soud v Praze rozsudek Krajského soudu v Plzni z 21. 9. 1993 sp. zn. 1 T 21/93 ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a znovu rozhodl tak, že odsouzeného zařadil pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s dozorem.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem bylo podle § 384d tr. ř. rozhodnuto, že se vykoná zbytek trestu odnětí svobody, který byl odsouzenému Z. Č. uložen rozsudkem Krajského soudu v Leobenu v Rakousku z 10. 9. 1990 čj. Vr 166/90, současně bylo rozhodnuto, že podle § 39a odst. 3 tr. zák. se odsouzený pro výkon trestu zařazuje do první nápravně výchovné skupiny.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání krajský státní zástupce v Plzni a odsouzený Z.

Č.

Krajský státní zástupce odvoláním napadl výrok, jímž byl odsouzený zařazen do první nápravně výchovné skupiny. Projevil přitom nesouhlas s úvahou krajského soudu, který tímto rozhodnutím sledoval dodržení zásady, že celkový dopad výkonu rozhodnutí ve státě vykonávajícím nesmí být pro odsouzeného nepříznivější, než kdyby pokračoval ve výkonu trestu ve státě odsuzujícím (čl. 15 odst. 2 Smlouvy mezi ČSFR a Rakouskou republikou o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních – č. 113/1992 Sb.). K úvaze krajského soudu, že z rozsudku rakouského soudu ani z aplikovaných ustanovení rakouského trestního zákona nevyplývá, zda a jak by měl být výkon trestu odnětí svobody diferencován, krajský státní zástupce namítl, že při těchto pochybnostech si měl krajský soud opatřit cestou právní pomoci vyjádření rakouské strany. Jinak krajský státní zástupce poukázal na to, že odsouzenému byl rakouským soudem trest uložen za trestný čin, vzhledem k němuž by jinak bylo na místě zařazení do třetí nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. V závěru odvolání krajský státní zástupce navrhl, aby Vrchní soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a aby vrátil věc krajskému soudu k novému pojednání a rozhodnutí.

Odsouzený Z. Č. v odvolání projevil nesouhlas s napadeným rozsudkem především proto, že byl vynesena senátem, jehož předsedou byl soudce, který odsouzeného vzal do vazby. Odsouzený v této souvislosti vyjádřil názor, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce. V dalším odsouzený poukázal na článek 15 odst. 2 Smlouvy mezi ČSFR a Rakouskou republikou o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních a namítl, že výkon trestu v České republice ho znevýhodňuje oproti výkonu trestu v Rakousku z hlediska předpokladů podmíněného propuštění. Kromě toho odsouzený v odvolání odkázal na své rodinné poměry, a to s požadavkem na podmíněné propuštění z výkonu trestu. Z obsahu a smyslu odvolání odsouzeného je patrné, že opravným prostředkem sledoval zrušení napadeného rozsudku a podmíněné propuštění z výkonu trestu.

Vrchní soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků, proti nimž mohl každý z odvolatelů podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, a dospěl k následujícím závěrům.

Napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto v řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a v kterém nedošlo k žádným podstatným vadám. Nelze přisvědčit námitce odsouzeného, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Podle § 30 odst. 2 tr. ř. je po podání obžaloby vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení mimo jiné soudce, který v projednávané věci v přípravném řízení rozhodoval o vazbě osoby, na niž byla poté podána obžaloba. V posuzovaném případě byl napadený rozsudek vynesena senátem, jehož předsedou byl soudce, který vzal odsouzeného do vazby nikoli v přípravném řízení, tj. ve stádiu od zahájení trestního stíhání do podání obžaloby (§ 12 odst. 10 tr. ř.), ale v řízení podle hlavy XXIV tr. ř. o právním styku s cizinou. O vazbě odsouzeného totiž bylo rozhodováno podle § 384c tr. ř., tj. po jeho předání rakouskou stranou policejním orgánům České republiky za účelem dalšího výkonu trestu v České republice, po jeho pravomocném uložení a částečném výkonu v Rakousku. Při rozhodování o výkonu rozsudku cizozemského soudu podle § 384d tr. ř. není z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen podle § 30 odst. 2 tr. ř. soudce, který vzal odsouzeného do vazby postupem podle § 384c tr. ř., protože tento postup není rozhodnutím o vazbě v přípravném řízení. Rozhodnutí podle § 384c tr. ř. je rozhodnutím o vazbě v řízení podle hlavy XXIV tr. ř.

Důvodná není ani další námitka odsouzeného, podle níž je odsouzený výkonem trestu v České republice znevýhodněn, pokud jde o možnosti podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Článek 15 odst. 2 Smlouvy mezi ČSFR a Rakouskou republikou o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních (uveřejněna pod č. 113/1992 Sb.) stanoví, že celkový dopad výkonu rozhodnutí ve státě vykonávajícím nesmí být pro odsouzeného nepříznivější než v případě pokračování výkonu rozhodnutí ve státě odsuzujícím. Článek 15 odst. 3 Smlouvy však mimo jiné

stanoví, že právní předpisy státu odsuzujícího ve věci podmíněného propuštění pro odsouzeného příznivější se použijí, pokud to není v rozporu se zásadami právního řádu státu vykonávajícího. Jinak článek 15 odst. 3 Smlouvy odkazuje na to, že výkon rozhodnutí včetně podmíněného propuštění se řídí právním řádem státu vykonávajícího. Z ustanovení článku 15 odst. 3 Smlouvy je tedy zřejmé, že v řízení před soudem České republiky jako státu vykonávajícího, pokud jde o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, lze použít právní předpisy Rakouské republiky jako státu odsuzujícího, jestliže je to pro odsouzeného příznivější. Rozdílnost předpisů upravujících podmíněné propuštění tudíž sama o sobě nemůže být důvodem, který by bránil rozhodnutí, že trest uložený soudem Rakouské republiky se vykoná v České republice.

Jinak Vrchní soud shledal, že pro to, aby napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto, že se vykoná zbytek trestu odnětí svobody uloženého odsouzenému Z. Č. rakouským soudem, byly splněny všechny podmínky. Rozsudek rakouského soudu je pravomocný, vykonatelný a byl podle § 384a tr. ř. uznán na území ČSFR rozsudkem Nejvyššího soudu ČSFR z 30. 12. 1992 sp. zn. Ttř 5/92. Pro výkon rozsudku rakouského soudu byly splněny všechny předpoklady také z hlediska Smlouvy mezi ČSFR a Rakouskou republikou o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních. Česká republika převzala práva a závazky z této smlouvy ústavním zákonem č. 4/1993 Sb. (článek 5 odst. 2 ústavního zákona).

Ze všech těchto důvodů Vrchní soud ponechal v napadeném rozsudku nedotčený výrok, že se podle § 384d tr. ř. vykoná zbytek trestu odnětí svobody, který byl odsouzenému Z. Č. uložen rakouským soudem.

Vrchní soud z podnětu odvolání krajského státního zástupce a odsouzeného zrušil výrok o způsobu výkonu trestu odnětí svobody, a to již vzhledem ke změně ustanovení § 39a tr. zák., jak byla provedena zákonem č. 290/1993 Sb., s účinností od 1. 1. 1994. O způsobu výkonu trestu Vrchní soud sám podle § 259 odst. 3 tr. ř. rozhodl, vycházející z následujících úvah.

Rozsudkem rakouského soudu byl odsouzenému uložen trest odnětí svobody na pět roků. Podstatnou část tohoto trestu odsouzený již vykonal jednak vazbou a jednak výkonem trestu v Rakouské republice, takže konec trestu připadá na

13. 2. 1995. Nejzávažnější část trestné činnosti, pro kterou byl odsouzený uznán vinným rakouským soudem, by byla z hlediska trestního zákona účinného na území České republiky kvalifikována jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, 2, písm. b) tr. zák. a jako pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1 a § 222 odst. 1 tr. zák. Z toho by jinak vyplývaly důvody pro to, aby odsouzený byl pro výkon trestu, resp. jeho zbytku zařazen do věznice s ostrahou podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb. Vrchní soud však přihlédl k tomu, že pokud jde o trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., byl spáchán tak, že dosáhl pouze stádia pokusu. Pokud pak jde o trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., přihlédl Vrchní soud k tomu, že naplnění znaku „značná škoda“ bylo dáno zjištěním rakouského soudu o výši škody, odhadnuté na částku „asi 80 000 S“. Vezme-li se v úvahu kurz mezi rakouským šilinkem a českou korunou v poměru zhruba 1:2,60, vychází, že trestným činem loupeže byla způsobena škoda asi 208 000 Kč. Jde o škodu, která za účinnosti zákona č. 290/1993 Sb. jen nepatrně přesahuje hranici 200 000 Kč, která je podle § 89 odst. 14 tr. zák. rozhodná pro závěr, že jde o značnou škodu a že je na místě použití ustanovení § 234 odst. 2 písm. b) tr. zák. Znovu je třeba připomenout, že výše škody byla v rozsudku rakouského soudu zjištěna pouze přibližně, takže nelze vyloučit, že při naprosto přesném zjištění by škoda způsobená trestným činem loupeže mohla být případně i nižší než 200 000 Kč. Z toho všeho je patrné, že okolnosti, které by jinak odůvodňovaly zařazení odsouzeného do věznice s ostrahou, jsou v posuzované věci dány v menší intenzitě. To ve spojení se skutečností, že odsouzenému zbývá z výměry uloženého trestu vykonat již jen relativně malou část, odůvodňuje závěr, že náprava odsouzeného bude lépe zaručena v jiném typu věznice, jak to předpokládá

ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb.

Proto Vrchní soud zařadil odsouzeného Z. Č. podle § 39a odst. 3 tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb., do věznice s dozorem, tj. do takového typu věznice, s nímž je spojen mírnější režim výkonu trestu uloženého za úmyslný trestný čin, který by jinak odůvodňoval zařazení do věznice s ostrahou.

Toto rozhodnutí, které Vrchní soud učinil o způsobu výkonu trestu odnětí svobody, nijak neodporuje Smlouvě mezi ČSFR a Rakouskou republikou o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních (č. 113/1992 Sb.), zejména ne článku 15 odst. 2 Smlouvy, protože odsouzený byl zařazen do takového typu věznice, který představuje nejmírnější režim výkonu trestu za úmyslný trestný čin.

Pro úplnost považuje Vrchní soud za nutné dodat, že z podnětu odvolání odsouzeného nemohl rozhodnout o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Otázku podmíněného propuštění totiž nelze řešit v řízení o odvolání proti rozsudku vydanému podle § 384d tr. ř. Podmíněné propuštění je předmětem řízení podle § 331 odst. 1 a násl. tr. ř.